

A nakonec... Pavel Blatný**3 X SPRÁVNĚ**

Slova správný užíval originálním způsobem nezapomenutelný Poláček ze jména v proslulé knížce *Bylo nás pět*. U jeho kluků bylo všechno, co nebylo špatné, bylo „správný“ – item každý, kdo v jejich očích uspěl, byl „správný“. Ve vzpomínkách na toto pohodové dílko dovoluji si dnes takto označit svůj trojpríspevek, který v kladných hodnotách navazuje na můj minulý – minusový příspěvek „3x špatně“. Nuž počneme ty glosy.

Nejprve dobře

Všichni známe situace, kdy někdo – třeba na dovolené – nadrtí množiny fotek i s naší maličkostí, a je to navíc přítel a bujaře slibuje: To ti všechno pošlu, co mám s tebou, ať máš na mne památku. – A nepřijde nic. Ani si to nedovolíte urgovat. Až se setkáte, obě strany diskrétně mlčí. Podobné situace zažívám pak jako autor neustále. Mám někde premiéru skladby, nemohu se ale koncertu účastnit. Interpret – sólista, dirigent, manažer orchestru – všichni hlaholí: Pošlu hned program a i snímček. Bude jenom pro vás (pro tebe). I když vše už беру s rezervou a nic většinou nečekám, jsem nakonec přece jenom překvapen, že opravdu nepřijde nic. Jednou se to dokonce stalo i v souvislosti s televizí: jistý můj profil, který jsem nemohl sledovat pro nějakou cestu, byl mi přislíben s přesvědčující ochotou: Mistře, ještě dnes to přepíšeme (chcete DVD nebo kazetu?) a můžete si to vzít s sebou na tu cestu jako propagaci. Snad ani nemusím dodávat, že jsem si nic s sebou nevezl. Teď se jistě ptáte, proč toto všechno zařazují do glosy nazvané „Dobře“. Protože se od toho odvíjí závěrečná zkušenost. Stalo se, že mi jistou orchestrální skladbu hrála jedna orientální filharmonie (před tím jsem ani netušil, že vůbec existuje) navíc jsem o provedení ani nevěděl – Ale co se nestalo? Po měsíci dorazil k mým rukám program na křídovém papíře, audio i video záznam a přeložené do angličtiny recenze z tisku, které v originále byly přiloženy. Takže celá kapitola nakonec končí přece jen dobře a vše předchozí je nakonec zapomenuto.

Podruhé lépe

Před několika lety náš brněnský „Klub moravských skladatelů“ uskutečnil několik výměnných koncertů s obdobnou organizací v Rakousku. Kuriozní na těchto akcích byla jedna neuvěřitelná věc: Rakouští kolegové nás požádali, aby se naši interpreti ujali i jejich skladeb, protože je „u nich doma nikdo ne-

chce hrát“. To řekli se vši upřímností a my jsme rádi vyhověli. Úvodní koncert byl hned ve Vídni a byl sestaven tak, že „domácí a hosté“ se pravidelně střídali; všichni ovšem v provedení „hostů“. Číslo střídalo číslo, až se naplnil poměrně rozsáhlý čas a koncert vymizel do nenávratna. Mizeli i návštěvníci. Všiml jsem si, že u dveří zůstává jedna dvojice. Byl to vídeňský organizátor tohoto koncertu a naproti němu tlustý starý pán – typický zjev rakouského „pana profesora“ – evidentně kritik. A byl také evidentně nespokojen. Kroutil hlavou, gestikuloval, posléze odcházel s povzdechem, který jsem jasně zaslechl: „Auch die schlechte Musik soll gut gespielt sein.“ Bylo mi to jasné: Pan profesor (?) zdejší scénu zná, takže „schlecht“, to jsme my, čeští autoři, a evidentně jsou to i naši interpreti. A on, se svou holou hlavou a mastným obličejem – klerofašista, který by „Pémáky“ – jak se říkalo kdysi za monarchie – nejraději viděl na Kärtner Strasse jen s pometlem. Značně napružen jsem se na něj zeptal vídeňského manažera. A nastojte, nastojte! Pan profesor (skutečný a se dvěma doktoráty) byl nespokojen – právě naopak – s výběrem domácích autorů, u nichž ocenil jedině brilantní provedení českých interpretů. Tím se posunul i význam jeho poslední věty. – Milý pan profesor! Jak se mi ve vzpomínce ihned proměnil! Vypadal hned „nett“ a „gütig“. Vždyť se vlastně podobal dávnému kancléři Kraiskému, kterého jsem kdysi obdivoval a popravdě se na něj rád díval. Takže – vše bylo správně a tato glosa v dnešní trojici má své místo.

A nakonec nejlépe

Kdo toho udělal nejvíc pro český jazyk? Čeští hudební klasikové!

Dnes, kdy je mezinárodní úzus zpívat opery v jazykovém originále, jsme se dožili neuvěřitelných věcí: Prodanou nevěstu zpívají Francouzi(!) ČESKY, ČESKY se zpívá po světě i Rusalka, což je v podstatě nic proti tomu, kde se VŠUDE, a to takřka VŠECHNY opery Janáčkovy zpívají ČESKY. Co účastníků těchto aktivit – realizátorů i jen těch, co naslouchají, poznává češtinu! A proto opakují: Kdo udělal nejvíc pro český jazyk? Čeští hudební klasikové! A nejvíc Janáček!

Pavel Blatný